

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2721010018
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pavol Macháč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2721010018.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Pavla Macháča a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Dušana Szabó, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. X. marca XXXX v D., trvalé bydlisko E. XXXX/XX, D., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 17. januára 2022, č. k. 8T/3/2021-355, na neverejnom zasadnutí konanom 13. decembra 2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Skalica (ďalej len okresný súd) zo 17. januára 2022, č. k. 8T/3/2021-355, bol obžalovaný A. B. C. (ďalej len obžalovaný) oslobodený spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava č. Kv 41/19/2200-20 z 8. januára 2021 pre skutok kvalifikovaný ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v bližšie nezistenom čase dňa 17.12.2016 v D., E. F. D. G.X, v budove Obvodného oddelenia PZ Skalica, ako verejný činiteľ v postavení príslušníka Policajného zboru, v tom čase služobne zaradený na Obvodnom oddelení PZ v Skalici ako referent s územnou a objektovou zodpovednosťou, po tom, ako prevzal jemu pridelený priestupkový spis č. p. ORPZ-SI-OPDP2-P-354/2016 vedený za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov spáchaný dňa 17.12.2016 o cca 03.30 hod. v D. voči H. I., napriek tomu, že bol očitým svedkom skutku uvedenom v tomto spisovom materiáli a vedel, že skutku sa dopustili jeho kolegovia, príslušníci PZ práp. A. J. D., ppráp. J. A. I. a nstržm. J. F., všetci zaradení na Obvodnom oddelení PZ Skalica, z konania sa v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov vedome nevylúčil, v rozpore s ustanovením § 48 ods. 3 písm. i) zákona č. 73/1998 Z.z. o službe príslušníkov PZ, Slovenskej informačnej služby, zboru väzenskej a justičnej stráže SR a Železničnej polície v znení neskorších predpisov štátnu službu nevykonával nestranne, objasňovanie priestupku viedol účelovo v prospech práp. A. J. D., ppráp. J. A. I. a nstržm. J. F., dôsledne nevyočul J. F. a J. D., nezisťoval a nepožiadaval o podanie vysvetlenia ďalšie fyzické osoby, ktoré incident sledovali, a tak obstaral podklady vedúce k záveru, že nie je možné zistiť páchatel'a tohto skutku a dňa 17.01.2017 v zmysle § 60 ods. 3 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov bez spoľahlivo zisteného stavu veci uložil vec záznamom, pretože sa podľa jeho vyjadrenia uvedeného v tomto zázname nepodarilo zistiť skutočnosti svedčiace o tom, že priestupok spáchala konkrétna osoba a tým úmyselne vykonal svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a súčasne zadovážil práp. A. J. D., E. J. F. a ppráp. J. A. I. neoprávnený prospech, ktorý spočíval v tom, že im umožnil, aby neboli za skutok potrestaní, pričom až následne bolo týmto príslušníkom PZ za daný skutok

dňa 22.08.2017 uložené disciplinárne opatrenie za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch

z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa obžalovaný vzdal práva na podanie odvolania, tohto práva sa vzdal aj v mene oprávnených osôb. Prokurátor voči rozsudku zahlásil ihneď odvolanie čo do výroku o vine, ktoré odôvodnil osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu

V odvolaní prokurátor namietal, že okresný súd podľa neho nesprávne vyhodnotil obsah dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pričom skutkové závery, o ktoré oprel výrok predmetného rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Prokurátor príkladmo poukázal, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, a to aj v logických súvislostiach, že obžalovaný bol na mieste incidentu - skutku, ktorý následne v priestupkovom konaní objasňoval, a to s osobami, o ktorých musel mať vedomosť, že boli účastníkmi tohto skutku. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z výpovede poškodeného H. I.. Napriek tejto skutočnosti obžalovaný vykonal objasňovanie skutku /v priestupkovom konaní/ spôsobom, kedy nebol zistený páchatel tohto skutku. Z jeho strany zjavne išlo o vedomé /úmyselné/ konanie, keďže sa na mieste skutku nachádzal, mal súčasne tiež vedomosť o osobách, ktoré minimálne prichádzajú do úvahy ako osoby podozrivé. Táto skutočnosť nevyplýva len z obsahu výpovede poškodeného H. I., ale aj z obsahu ďalších dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní /napr. obsah výpovede K. A. L. I./ Z hľadiska obsahu týchto dôkazov sa záver súdu o existencii relevantných pochybností, ktoré je možné pričítať na prospech obžalovaného s následkom oslobodzujúceho výroku predmetného rozsudku javí ako nelogický a priamo rozporný vykonaným dôkazom. Práve jednotlivé vykonané dôkazy v logickej nadväznosti a jednotlivých súvislostiach svedčia o úmyselnom zavinení obžalovaného a jeho vedomému /úmyselnému/ konaniu, ktoré vo výsledku naplňuje zákonné znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. tak po stránke objektívnej ako aj po stránke subjektívnej. Prokurátor je súčasne toho názoru, že okresný súd bez relevantného dôvodu vyvodil záver, že konanie obžalovaného bolo v plnom rozsahu autonómne a izolované od vonkajších vplyvov /napr. opomenul existenciu kolegiálneho vzťahu obžalovaného k podozrivým/, hoci je zrejmé, že samotný incident /skutok/, ktorý bol obžalovaným objasňovaný bol bezpochyby paralelne riešený v disciplinárnom a následne aj v trestnom konaní. Teda je absolútne nelogické, aby táto skutočnosť /absencia vedomosti/ bola súdom akceptovaná len na podklade jednostranného tvrdenia obžalovaného. K tomuto súčasne prokurátor poukázal, že súd bez právneho dôvodu odmietol vykonať /oboznámiť/ v rozpore so zásadou materiálnej pravdy obsah spisu ČVS : ORP-SI-OPDP2-252-001,002, 003/2017, ktorého obsah bol zásadný pre posúdenie relevancie obsahu jednotlivých dôkazov, pričom konkrétny dôvod odmietnutia sa vzťahuje len na zápisnice, avšak bezpochyby obsahom tohto spisu sú aj iné listinné dôkazy, ktorých vykonaniu nebráni žiadna zákonná prekážka. Vyššie príkladmo poukázané pochybenia v správnosti skutkových zistení vo výsledku viedli k vydaniu predmetného rozsudku, ktorého výrok v kontexte vykonaného dokazovania a pri zodpovedajúcom vyhodnotení rozhodných skutkových zistení /konštatovanie nepreukázania skutku obžalovanému/ nemôže podľa prokurátora ako zákonný obstať. Vo výsledku preto prokurátor skonštatoval, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a preto navrhol, aby odvolací súd zrušil predmetný rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný sa k písomným dôvodom odvolania prokurátora vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľubomíra Vanek písomným podaním doručeným okresnému súdu

Vo vyjadrení obhajca uviedol, že oslobodzujúci rozsudok považuje za správny, zákonný, súd sa riadne a zrozumiteľne vypořiadal so všetkými dôkazmi a po starostlivom zvážení dôkaznej situácie dospel k jednoznačnému záveru, že v konaní nebolo obžalobou preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol jeho klient obžalovaný. Pokiaľ prokurátor v odvolaní dôvodí nesprávne závery súdu z toho, že obžalovaný bol na mieste skutku, ktorý následne v priestupkovom konaní objasňoval, pričom podľa prokurátora musel mať vedomosť o účastníkoch skutku, obhajca zdôraznil, že táto „vedomosť“ obžalovaného nebola v konaní preukázaná, ani nevyplývala zo žiadneho vykonaného dôkazu. Prokurátor od začiatku len predpokladá skutkový dej a vedomosť obžalovaného o detailoch tohto deja. Úmyselné a vedomé konanie tak ako ho prokurátor popisuje v odvolaní nemožno vyvodzovať len z nejakej domnienky obžaloby, ale v priebehu dokazovania musí byť, okrem iného, aj táto subjektívna stránka trestného činu preukázaná. Súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil všetky dôkazy správne a v súlade so zásadami logického myslenia, pričom sa veľmi správne vyvaroval tomu, aby popisovaný skutkový stav vytváral, prípadne ho účelovo vykladal na ťarchu obžalovanému. Ani z jedného vykonaného dôkazu nevyplývalo, že mal obžalovaný priebeh napadnutia poškodeného I. vidieť a následne ho objasňovať v priestupkovom konaní. Rovnako prokurátor neprodukoval v konaní také dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa obžalovaný

mal o incidente dozvedieť následne a nevyklúčiť sa s objasňovaním priestupku. Tvrdenie prokurátora, že absenciu vedomosti obžalovaného o skutku súd vyvodil len z výpovede obžalovaného, je nepravdivé a zavádzajúce a je evidentné, že prokurátor neprihliadal na všetky dôkazy, ale účelovo vyberal len jednotlivé, ktoré následne vykladal v neprospech obžalovaného. Nemožno sa potom čudovať, že po zohľadnení všetkých dôkazov a ich vyhodnotení jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach dospel súd k diametrálne odlišnému názoru od obžaloby. Výrok o oslobodení spod obžaloby bol založený na vykonanom dokazovaní a starostlivom uvážení a zhodnotení dôkaznej situácie súdom. Vzhľadom na to, že po vykonanom dokazovaní nebolo možné prijať bez pochybností záver o tom, že sa stal skutok, ktorý obžaloba kládla obžalovanému za vinu, považujem obhajca rozsudok okresného súdu za vecne správny a zákonný a navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné v zmysle ust. § 319 Tr. por.

Spisový materiál bol predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie o odvolaní 17. marca 2022.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por., ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 315 Tr. por. preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., lebo odvolanie v neprospech obžalovaného podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Krajský súd následne postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Pokiaľ ide o rozsah dokazovania, ktoré predchádzalo napadnutému výroku, prokurátor v odvolaní namietal, že okresný súd odmietol vyhovieť návrhu obžaloby spočívajúci vo vyžiadaní a následnom oboznámení obsahu spisu ČVS: ORP-SI-OPDP2-252-001, 002, 003/2017.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd odmietol vykonať tento dôkaz „...spočívajúci vo vyžiadaní si disciplinárneho spisu č. ORP-SI-OPDP2-252-001,002,003/2017 vedeného proti J. D., J. F. a A. I., pričom prokurátor navrhol oboznámiť čítaním predmetný spis z dôvodu posudzovania dôveryhodnosti výpovedí svedkov z oboch konaní. V danom prípade súd je toho názoru, že nie je možné čítať zápisnice o výpovedi svedkov alebo obžalovaného postupom podľa § 269 Trestného poriadku z iného konania v danom prípade priestupkového a tieto následne porovnávať s výpoveďami svedkov alebo výpoveďou obžalovaného učenou na hlavnom pojednávaní, nakoľko sa nejedná o listinný dôkaz v zmysle § 269 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o zápisnice o jednotlivých procesných úkonoch, ktoré sa vyhotovujú v trestnom konaní, tak samotná zápisnica o procesných úkonoch je listinným dôkazom len vtedy ak ide o prameň dôkazov (napríklad zápisnica o ohliadke miesta činu, o domovej prehliadke, o vydaní veci), teda ide o zápisnice, ktoré obsahujú faktické údaje o okolnostiach prípadu, ktoré spisuje orgán činný v trestnom konaní na podklade svojho priameho pozorovania. Listinným dôkazom nie sú v zmysle § 269 Trestného poriadku zápisnice o výsluchoch obvineného, svedka, či znalca, pretože tu ide o iné osobitné dôkazné prostriedky (podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku tu pôjde o dôkazné prostriedky „výsluch obvineného, svedka, znalca“, ktoré majú osobitnú právnu úpravu ako listinné dôkazy a osobitné pravidlá na ich čítanie v konaní pred súdom. Ak napríklad svedok na hlavnom pojednávaní odoprie výpoveď, nie je možné jeho skoršiu výpoveď prečítať ako listinný dôkaz a to ani takú svedeckú výpoveď, ktorú prípadne urobil v inom trestnom konaní. Výpovede osôb urobené v mimotrestnom konaní vôbec nemožno v trestnom konaní vykonať ako dôkaz, nakoľko nejde ani o výpoveď obvineného urobenú v trestnom konaní a ani o listinný dôkaz (viď bližšie

Šamko, P.: Možno výpovede obžalovaného, uskutočnené v iných, mimo trestných konaniach, čítať v trestnom konaní ako listinné dôkazy?, číslo 4/2014, časopis Zo súdnej praxe).

S citovanou argumentáciou okresného súdu je možné sa stotožniť, avšak len potiaľ, pokiaľ ide o výsluchy osôb realizované v predmetnom konaní. Správne prokurátor v odvolaní poukázal na to, že uvedené závery neplatia pre listinné dôkazy tvoriace súčasť spisového materiálu, ktorých vykonaniu nebráni žiadna zákonná prekážka. S poukazom na uvedené vyhodnotil krajský súd túto odvolaciu námietku ako dôvodnú.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky prokurátora týkajúce sa spôsobu vyhodnotenia dôkazov okresným súdom, treba poukázať v prvom rade na to, že prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena nemá v odvolaní podanom do viny v neprospech obžalovaného „len príkladmo“ poukazovať na niektoré chyby v procese hodnotenia dôkazov, ale má poukázať na všetky chyby, ktorých sa podľa jeho názoru okresný súd v tomto procese dopustil pri hodnotení toho ktorého dôkazu.

Skôr ako sa krajský súd k „príkladmo“ vymedzeným chybám vyjadrí, tak je namieste poukázať na niektoré pravidlá stanovené zákonom pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa týchto pravidiel je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov uvedená v ust. § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ust. (porovnaj R 53/1992).

Pokiaľ nastane situácia, že si výpovede osôb vypočutých na hlavnom pojednávaní navzájom odporujú, musí sa okresný súd pokúsiť tieto rozpory odstrániť, napríklad konfrontáciu alebo iným vhodným spôsobom. Ak sa ani potom rozpory nepodarí odstrániť, je potrebné aby okresný súd po zvážení všetkých dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle ust. § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Zároveň platí, že ak je súd postavený pred úlohu vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť iba a len okolnosťami svedčiacimi o vierohodnosti druhého dôkazu (R 6/1970).

Súd pri hodnotení pravdivosti a vierohodnosti výpovedí obžalovaného, poškodeného a svedkov musí prihliadať k vnútornej štruktúre ich výpovedí, či si neodporujú v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedali, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedajú, či ich výpovede sú v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedkov k obžalovanému alebo poškodenému, teda či sú alebo nie sú v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom, či zamestnávateľskom vzťahu, príp. v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi nimi), ktoré by mohli mať vplyv na tieto výpovede. Aplikujúc vyššie uvedené pravidlá na posudzovaný prípad dospel krajský súd k záveru, že prokurátor v odvolaní dôvodne namietal, že okresný súd vykonané dôkazy nehodnotil spôsobom opísaným v predchádzajúcich bodoch tohto odôvodnenia. Ak totiž hodnotí okresný súd pravdivosť a vierohodnosť výpovedí osôb prostredníctvom niektorého z kritérií uvedených vyššie, tak musí cez optiku tohto kritéria posúdiť všetky výpovede osôb, nie selektívne len niektoré z nich a svoje úvahy musí v odôvodnení aj náležite rozviesť tak, aby boli zrozumiteľné a preskúmateľné.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku teda nie je zrejmé, ako sa okresný súd v konečnom dôsledku stavia k výpovediam svedka H. I. a M. F., keď na strane jednej nepriamo spochybňuje ich vierohodnosť poukazom na to, že obaja boli pod vplyvom alkoholu a nezhodovali sa pri výpovediach ani v menách útočiacich policajtov, hoci ich podľa vlastných slov poznali z videnia, no súčasne na podklade ich tvrdení dospel k záveru, že obžalovaný nebol očitým svedkom napadnutia H. I., lebo H. I. potvrdil, že ho obžalovaný nenapadol, len si „myslí“, že to napadnutie obžalovaný videl a svedok M. F. vypovedal o tom,

že útočili traja policajti v civile, ktorí potom utiekli cez cestu k tam stojacemu vozidlu, kde sedela ďalšia osoba, ktorú bližšie nevidel. U svedka M. F. sa odstraňovali diskrepancie oproti výpovedi z prípravného konaniu, avšak okresný súd v odôvodnení túto časť výpovede svedka ani nezrekapituloval a ani neuviedol, ktorej z dvoch častí výpovedí tohto svedka uveril alebo neuveril a prečo.

Tak napríklad ak súd ako kritérium zvolí opitnosť, tak musí cez toto kritérium posúdiť všetky svedecké výpovede, nielen výpovede H. I. a M. F.. Aj svedok J. A. I. so svojimi kolegami v kritický večer konzumovali alkohol, okrem obžalovaného, ktorý im robil vodiča, v tomto smere však podrobnosti zisťované neboli. A keď už má byť kritérium opitnosť, potom treba riešiť a jej stupeň, s ktorým úzko súvisí schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti. Stupeň ovplyvnenia alkoholom bol objektivizovaný dychovou skúškou len u svedka H. I., ktorý mal v dychu 0,38 mg na liter vydychovaného vzduchu, čo je v prepočte 0,79 promile alkoholu v krvi. Ide o stav forenznou psychiatrickou alkohológiou charakterizovaný ako ľahká opitnosť, podnapitosť, preto by sa mal okresný súd vyjadriť aj k tomu, či takýto stav mal ale nemal vplyv na jeho schopnosť správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti. U svedka M. F. o jeho „silnej“ opitosti vypovedali sprostredkované svedkovia J. J. N. a J. O. J., aj k tomu sa bolo treba bližšie vyjadriť.

Hodnotiace úvahy okresného súdu chýbajú aj vo vzťahu k výpovedi svedka J. A. I., teda nie je zrejmé, či okresný súd tomuto svedkovi uveril alebo neuveril a prečo. Svedok tvrdí, že obžalovaný napadnutie H. I. vidieť nemohol, lebo sa to odohralo mimo jeho zorného uhla, pričom útočiť na H. I. mal on a svedok J. F., nikto iný tam nebol. Toto tvrdenie svedka je v rozpore s výpoveďami svedkov H. I. a M. F., ktorí zhodne tvrdia, že na H. I. útočili tri osoby, ktoré následne utiekli k autu stojacemu na ceste. Svedok J. A. I. tiež uviedol, že následne išiel k autu obžalovaného a ten ho odviezol domov, no obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že po odchode z baru išiel domov na vozidle sám. Ani k týmto diskrepanciám sa okresný súd nevyjadril a nevyhodnotil ich z hľadiska vierohodnosti výpovede svedka J. A. I.. Vierohodnosť tohto svedka treba hodnotiť aj cez optiku oboznámených listinných dôkazov - uznesenia Okresného súdu Skalica z 11. novembra 2019, č. k. 6T/115/2018-480 a uznesenia Krajského súdu v Trnave z 21.4.2020, k čomu sa okresný súd vôbec nevyjadril. Dokonca v odôvodnení ani neuviedol, čo z takto oboznámených listinných dôkazov zistil, len konštatuje na str. 14, že nimi bolo trestné stíhanie obžalovaných A. J. D., J. F. a J. A. I. podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zastavené, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva a to článok 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že pripojený spis Okresného súdu Skalica sp. zn. 6T/115/2018, bol predčasne odpojený pred predložením veci odvolaciemu súdu, čo nie je správny postup.

Ak sú vo výpovediach svedkov H. I. a M. F. na strane jednej a výpovedi svedka A. I. na strane druhej evidentné rozpory v tom smere, kde (pred barom/za rohom) a koľko ľudí (3 osoby / 2 osoby) na H. I. útočilo, tak sa mal s nimi okresný súd dôsledne vyrovnáť. Nie je pritom vylúčené v záujme zisťovania skutkového stavu pristúpiť aj ku konfrontácii týchto osôb s cieľom pokúsiť sa podstatné rozpory v ich výpovediach odstrániť. Odhliadnuc od obžalovaného, ktorý sa môže brániť pred súdom spôsobom, akým sám uzná za vhodné (hovoriť pravdu, ale aj klamať, zavádzať, skresľovať a pod.) nie je možné, aby jednu a tú istú udalosť (dej) vnímali svedkovia vypovedajúci pod prísahou a hrozbou trestného stíhania za krivú výpoveď takto diametrálne rozdielne a okresný súd na to nereagoval.

Okresný súd tiež podľa názoru krajského súdu nebol dôsledný pri výsluchu svedka H. I. na hlavnom pojednávaní v situácii, keď tento svedok okrem iného uviedol, že potom ako s ním policajti spísali zápisnicu odišiel domov a nemyslí si, že by s ním policajti spisovali alebo podpisovali ešte nejaký iný dokument v súvislosti s jeho napadnutím. Okresný súd mal trvať na tom, aby sa svedok aj v tomto smere jasne vyjadril, či v súvislosti s útokom na svoju osobu podpisoval na policajnom oddelení okrem záznamu o podaní oznámenia s odstupom niekoľkých hodín (cca o 7 hodín) aj dodatok k záznamu alebo nie. Keď totiž tento svedok uviedol, že si myslí, že obžalovaný jeho napadnutie videl, tak okresný súd neodkladnou otázkou trval na tom, aby sa svedok jednoznačne vyjadril, či si to myslí alebo či si je istý, že to obžalovaný videl. Rovnakou neodkladnou otázkou mal trvať súd na tom, aby sa svedok jednoznačne vyjadril, či s ním obžalovaný spísal dodatok k záznamu alebo nie a za tým účelom mu tento dodatok k záznamu (č. l. 115) predložiť k nahliadnutiu, či podpis tam uvedený je jeho alebo nie. To platí o to viac, že tento svedok pri výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že v súvislosti s vyšetrovaním svojho napadnutia do styku s obžalovaným neprišiel, no obžalovaného na OO PZ Skalica stretol, ale už nevie presne kvôli čomu. Vyjasnenie tejto otázky je dôležité, nakoľko aj od tohto dodatku k záznamu o podaní oznámenia obžalovaný odvodzuje svoju obranu, že nepreveroval vlastných kolegov a teda nebol povinný sa vylúčiť, keďže svedok H. I. mal v dodatku uviesť, že ho napadla jemu neznáma osoba (mužského pohlavia menšieho veku s blond vlasmi) a nebol napadnutý skupinkou policajtov v civile, ktorých pred niekoľkými hodinami menoval v zázname o podaní oznámenia (J. F. a J. D.). Pozornosti krajského súdu tiež nešlo, že správa z Urgentného príjmu amb. FNsP Skalica a.s. je vyhotovená o 5,17 hod., no na

túto správu sa odvoláva spomínaný záznam o podaní oznámenia spísaný svedkom O. J. 17. decembra 2016 už v čase o 4:30 hod., s ktorými časovými diskrepancami by sa mal súd taktiež vyrovnáť.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd pochybil aj v prípade výsluchov svedkov A. J. D. a J. F. na hlavnom pojednávaní, keď bez ďalšieho akceptoval ich právo odoprieť vypovedať. Krajský súd zastáva názor, že okresný súd mal od svedkov bližšie zisťovať potrebné podklady pre záver, že hrozba nebezpečenstva ich trestného stíhania je skutočná, nie hypotetická. Právo týchto svedkov odoprieť výpoveď, ak by svojou výpoveďou spôsobili nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo osobám uvedeným v ust. § 130 ods. 2 prvá veta Tr. por., je dôsledkom ústavnej ochrany pred takouto povinnosťou (článok 47 ods. 1 Ústavy SR, resp. článok 37 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd). Táto zásada má prednosť pred dosiahnutím účelu trestného konania v zmysle § 1 Tr. por., a to aj vtedy, ak by v konkrétnej veci mohla viesť k dôkaznej núdzi. Právo odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 2 Tr. por. sa ale nemôže vzťahovať na výpoveď svedka ako celok, nemôže byť absolútne (na rozdiel od práva odoprieť výpoveď podľa § 130 ods. 1 Tr. por.), najmä z dôvodov poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní a súdom možnosť získať dostatočne potrebné podklady na zistenie, či je hrozba nebezpečenstva trestného stíhania reálna (R 19/2004).

Podľa krajského súdu bude treba venovať väčšiu pozornosť aj tomu, či vedomosť obžalovaného o tom, že na svedka H. I. v kritický večer zaútočili jeho vtedajší kolegovia, príslušníci PZ práp. A. J. D., ppráp. J. A. I. a E. J. F., je nevyhnutne spojená len s tým, že musel byť očitým svedkom takéhoto útoku. Okresný súd totiž tieto okolnosti (nevidel útok, preto nevedel naproti obžalobe tvrdiacej, že videl a vedel) nevyhnutne prepája, hoci vedomosť o udalosti nemusí byť nevyhnutne prepojená len s jej vlastným pozorovaním. Tu v kontexte vlastnej výpovede obžalovaného, že v čase vyšetrovania priestupku disponoval aj informáciami od kolegu O. J., ktorý vyťažoval H. I. ako prvý po príchode na miesto činu a ktorý aj na hlavom pojednávaní potvrdil, že mu H. I. udával, že bol napadnutí policajtní.

Väčšiu pozornosť bude musieť okresný súd venovať aj samotnej kvalite objasňovania priestupku obžalovaným ako skutkovej okolnosti tvoriacej opis skutku v obžalobe. Postoj okresného súdu, ktorý k tomu uviedol, že „...sa k tejto nebude vyjadrovať, pretože obžalovaný podliehal v tom čase kontrole nadriadeným, ktorí ak mali za to, že priestupok nebol náležitým spôsobom objasnený mal obžalovanému uložiť povinnosť doplniť dokazovanie alebo ak by mal za to, že obžalovaný „odflákol“ objasnenie priestupku malo byť proti nemu začaté disciplinárne konanie. Nie je však možné kvalitu objasňovania priestupku obžalovaným bez ďalšieho posudzovať v predmetnom konaní a následne voči obžalovanému vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť pre trestný čin zneužívania právomocí verejného činiteľa...“ z pohľadu krajského súdu nebol dostatočný, nakoľko súd opomenul vyhodnotiť, či konanie obžalovaného ako ho súd ustálil v rozsudku eventuálne nebolo spôsobilé naplniť znaky iného trestného činu, konkrétne nedbanlivostného prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 Tr. zák., k čomu sa nevyjadril. Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že okresný súd pochybil v procese dokazovania, tiež sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho sú jeho skutkové zistenia nateraz neúplné, predčasné, preto sú logicky dané aj pochybnosti o ich správnosti. Keďže dokazovanie je potrebné doplniť a niektoré dôkazy aj zopakovať a to v rozsahu, aký by bol v konaní pred krajským súdom spojený len s neprimeranými ťažkosťami, krajský súd postupom § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou okresného súdu po vrátení veci bude opätovne predvolať a detailnejšie ku skutku vypočuť svedka H. I., hlavne k dodatku k záznamu, ďalej oboznámiť čítaním relevantné časti priestupkového spisu, ktoré prokurátor oboznámiť navrhol, prepočuť J. D. a J. F. ohľadom podkladov pre zistenie, či hrozba nebezpečenstva ich trestného stíhania je reálna a túto vyhodnotiť. Nie je pritom vylúčené vykonať aj ďalšie dokazovanie či už v rozsahu dôkazných návrhov procesných strán alebo také, ktorého potreba vyplynie z doplnenia dokazovania. Alternatívne, ak okresný súd dospeje k záveru, že navrhnuté dôkazy nie je potrebné vykonať, odmietne ich a svoje úvahy o odmietnutí bližšie rozvedie v odôvodnení meritórneho rozhodnutia.

Stále platí, že Trestný poriadok ponecháva hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu okresného súdu a krajský súd nie je oprávnený dávať okresnému súdu záväzné pokyny, k akým záverom má dôjsť pri hodnotení dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má z vykonaného dokazovania urobiť. Avšak voľná úvaha okresného súdu nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Je preto povinnosťou krajského súdu upozorniť okresný súd na to, aké pravidlá je potrebné v tomto smere dodržiavať a vytknúť mu, ak tieto pravidlá nedodržiaval. Povinnosťou okresného súdu preto po doplnení dokazovania bude vykonané dôkazy precízne vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a následne rozhodnúť spôsobom zodpovedajúcim stavu veci a zákonu, pričom je potrebné sa dôsledne riadiť zásadou požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci tak, aby bez dôvodných

pochybností bolo možné vo veci spravodlivo rozhodnúť. Nemenej dôležitou povinnosťou okresného súdu bude rozsudok aj náležitým spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Tr. por.) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania.

Na záver krajský súd dodáva, že nepovažoval za správny ani procesný postup okresného súdu, v rámci ktorého oslobodil obžalovaného spod obžaloby na inom skutkovom základe, než bol uvedený v obžalobe. Krajský súd je toho názoru, že ak okresný súd po vykonanom dokazovaní dospeje k záveru, že je namieste obžalovaného oslobodiť podľa ust. § 285 písm. a) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, tak vo výroku oslobodzujúceho rozsudku má uviesť skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, teda skutok opísaný v obžalobe a nie skutok modifikovaný v zmysle výsledkov vykonaného dokazovania.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 170 ods. 6 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.